

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση# Του Ιερού Ναού
Αΐων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2021.

ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Τιμοθέου οσίου του εν Συμβόλοις, Ευσταθίου Αντιοχείας,
Ζαχαρίου Ιεροσολύμων, Ιωάννου Κωνσταντινουπόλεως.

έτος 14^ον Τεύχος 596

“Το δικαίωμα”

(Του μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας κ.κ. Σεραφείμ)

Ερμηνεύοντας ο Άγιος Κύριλλος Αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας την παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου κατά την ωραιότατη περιγραφή του Ευαγγελιστού Λουκά, κάνει τις εξής παρατηρήσεις : «Βλέπεις πως ο τελώνης απαλλάχθηκε από τα αμαρτήματά του, επειδή υπέμεινε την κατηγορία του Φαρισαίου με πραότητα; Και εκείνος βέβαια από τη δόξα έπεσε στο βάραθρο της ατιμίας, ενώ

ο τελώνης από την ατιμασμένη ζωή του επανήλθε στη μακαρία κατάσταση. Και ο ένας αποχωρίσθηκε από την εγγύτητα προς τον Θεό και βρέθηκε αμέτρητα μακριά, ενώ ο άλλος ανυψώθηκε προς τον τόπο της παρρησίας. Ο ένας εξαιτίας της έπαρσης ταπεινώθηκε, ενώ ο άλλος εξαιτίας της ταπείνωσης υψώθηκε».

Αρχή του Τριωδίου! Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου! Τα μηνύματα, τα οποία εκπέμπονται από αυτή την παραβολή, είναι πολλά και υψηλά. Θα μπορούσε κανείς να αναφερθεί :

στην αυταρέσκεια και στην αυτοπροβολή,

στην αυτογνωσία και στην τελωνική μετάνοια,
στη στάση που πρέπει να έχουμε κατά τη διάρκεια της προσευχής,
στον εγωισμό που δυστυχώς πλήττει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος,
στην απουσία της ταπεινώσεως,
στην παρουσία της ταπεινοσχημίας,
στην συγχωρητικότητα απέναντι στην αδικία και πολλά άλλα.

Εκείνο, όμως, που μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση στην παραβολή αυτή και που αποτελεί το κλειδί για την είσοδό μας στη Βασιλεία των Ουρανών είναι ο όρος «δικαίωση» : ««Λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού η εκείνος».

Και, **πρώτον**. Αυτοδικαίωση. Μωρία την ονομάζει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος : «Δεν είναι μικρό και αυτό το ελάττωμα, το να νομίζει δηλαδή κανείς σοφό τον εαυτό του και να εμπιστεύεται στους δικούς του λογισμούς. ... Ας μην εμπιστεύεται κάποιος στη δική του σοφία, ούτε στους δικούς του λογισμούς, αλλά, αφού καταστείλει εκείνους, ας παραδώσει την ψυχή του στη διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος».

Η αυτοδικαίωση έχει, ακόμη, ολέθρια αποτελέσματα για τον εαυτό μας. Μας οδηγεί, με άλλα λόγια, στην απώλεια της πίστεως και στο βάραθρο της κακίας. Είναι χαρακτηριστικός και πάλι ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος : «Ας μην έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, όσοι στεκόμαστε όρθιοι, αλλά ας λέμε στον εαυτό μας : Αυτός που νομίζει ότι στέκεται καλά στην πίστη, ας προσέχει μήπως πέσει . Γιατί πολλούς που ανέβηκαν στην ίδια την κορυφή του ουρανού και έδειξαν μεγάλη υπομονή και άσκηση ... επειδή λίγο αδιαφόρησαν, νικήθηκαν και έφθασαν στο ίδιο το βάραθρο της κακίας».

Δεύτερον. Αυτοδικαίωση. Όταν ο άνθρωπος αυτονομείται από το Θεό χωρίς να έχει στη ζωή του ως οδηγό τα δικαιώματα του Θεού και έχοντας μάλιστα έμφυτη μέσα του τη ροπή για την καταξίωσή του και την περιβολή του προσώπου του με τιμή και δόξα, φθάνει στον ατομισμό. Προσπαθεί να καταξιωθεί στα μάτια των ανθρώπων με προσπάθειες και ενέργειες αποκλειστικά δικές του και όχι πάντα έννομες. Γι αυτό και κινείται πάντοτε γύρω από το καταστροφικό «εγώ» : «ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων, άρπαγες, άδικοι, μοιχοί, η και ως ούτος ο τελώνης».

Έτσι με την προβολή του εαυτού του και εγκλωβισμένος στη φυλακή του εαυτού του, υποβιβάζει τους άλλους ανθρώπους για να πετύχει την αυτοδικαίωση, χωρίς ποτέ να παραδεχθεί τα σφάλματά του. Αυτό το συναντούμε σήμερα : στο λεγόμενο πολιτισμό μας, στην παιδεία που έχει έναν ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, στην εργασία, στις διαπροσωπικές σχέσεις και σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Προσπαθούμε, πολλές φορές, χρησιμοποιώντας κάποιες έμφυτες ικανότητες και μάλιστα το «φαίνεσθαι», να καταξιωθούμε στις συνειδήσεις των άλλων, πολύ δε περισσότερο να επιβληθούμε. Αντί να παρουσιάζουμε το πρόσωπο, παρουσιάζουμε το προσωπίο. Πόσα κρύβει αυτή η καρδιά μας; Πόσες κακίες και πόσα πάθη;

Φθάνουμε, ακόμη, στο σημείο να υπερηφανευόμαστε φανερά η κρυφά για τις διάφορες δήθεν αρετές μας και τα τυχόν κατορθώματά μας και να θεωρούμε ότι μας δικαιώνουν ενώπιον των οφθαλμών του Θεού τόσο, ώστε να νομίζουμε ότι ο Θεός είναι υποχρεωμένος απέναντί μας. Κάτι τέτοιο καλλιεργούσαν οι Φαρισαίοι της εποχής του Χριστού, γι αυτό και άκουσαν από τα χείλη του : «Ουαί υμίν, οδηγοί τυφλοί ... ότι αποδεκατούτε το ηδύσμον, και το άνηθον και το κύμινον, και αφήκατε τα βαρύτερα του νόμου, την κρίσιν και τον έλεον και την πίστιν». Η άσκηση, η αποχή από διάφορα κακά

και ο ολιγαρκής τρόπος ζωής, εάν αυτονομηθούν από την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας μας και γίνουν αυτοσκοπός η μέσον επίτευξης ιδίων σκοπών, οδηγούν στην απώλεια της σωτηρίας.

Τρίτον. Η ετυμηγορία, όμως, του Θεού είναι εντελώς διαφορετική. «Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος η εκείνος» είναι ο φοβερός λόγος του Χριστού στην ευαγγελική περικοπή. Καμιά πράξη δεν μπορεί να μας δικαιώσει ενώπιον του Θεού και μάλιστα όταν αυτή τη συγκρίνουμε με την άπειρη αγιότητά Του. Άλλωστε ο ίδιος ο Χριστός είπε προς τους Φαρισαίους «υμείς εστε οι δικαιούντες εαυτούς ενώπιον των ανθρώπων, ο δε Θεός γινώσκει τας καρδίας υμών • ότι το εν ανθρώποις υψηλόν βδέλυγμα ενώπιον του Θεού». Και το «υψηλόν» είναι το δικαίωμα, σύμφωνα με τα λόγια του Αββά Ποιμένος. Στο ίδιο μήκος κύματος βρίσκεται και ο Όσιος Παΐσιος που λέγει : «Το δικαίωμα είναι κοσμική λογική. Ο άνθρωπος όσο πιο κοσμικός είναι, τόσο περισσότερο δικαίωμα έχει • όσο πιο πνευματικός είναι, τόσο λιγώτερο δικαίωμα έχει».

Το μόνο που μπορεί να μας δικαιώσει είναι η ομολογία της αμαρτωλότητός μας και το φρόνημά μας ότι δεν έχουμε κανένα δικαίωμα. Δεν μας δικαιώνουν οι πράξεις, αλλά το έλεος του Θεού! Αυτό τονίζει και ο Απόστολος των Εθνών Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του : «πάντες γαρ ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, δικαιούμενοι δωρεάν τη αυτού χάριτι δια της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού».

Μας δικαιώνει η χάρη του Θεού που θεραπεύει τα ασθενή και αναπληροί τα ελλείποντα. Μας δικαιώνει το έλεος του Κυρίου, το οποίο θα πρέπει καθημερινά να ζητούμε επαναλαμβάνοντας «Το έλεός σου καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου». Η παραίτηση του δικαίωματος, η δικαιολόγηση όχι του εαυτού μας αλλά των άλλων, η αποφυγή της κατακρίσεως, η καταστολή της υψηλοφρόνου διανοίας, θα μας οδηγήσει στις πύλες της μετανοίας και της σωτηρίας.

Μόνο με τον τρόπο αυτό θα μπορούμε να οδεύσουμε την περίοδο του ευλογημένου Τριωδίου, την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, με μοναδικό σκοπό τη θεραπεία μας από τα πάθη. Έτσι θα έχουμε τη δυνατότητα να εισέλθουμε στο Νυμφώνα της θείας δόξης, όχι με το δικαίωμα, αλλά με τη χάρη και το έλεος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Καλό Τριώδιο! Καλή μετάνοια!

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ 1821 -

Ο ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑΣ

Κληρικός, από τους σημαντικότερους αγωνιστές της Επανάστασης του '21. Ο Γεώργιος Δικαίος Φλέσσας, όπως ήταν το κοσμικό του όνομα, γεννήθηκε το 1786 ή το 1788 στην Πολιανή Μεσσηνίας. Φοίτησε στην ονομαστή Σχολή της Δημητσάνας και το 1816 εκάρη μοναχός στο μοναστήρι της Βαλανιδιάς στην Καλαμάτα κι έλαβε το όνομα Γρηγόριος. Ζηρός και εριστικός ως χαρακτήρας, γρήγορα ήλθε σε ρήξη με τον ηγούμενό του και πήγε να μονάσει στο μοναστήρι της

Ρεκίτσας, μεταξύ Μυστρά και Λεονταρίου. Στις αρχές του 1818 μάλωσε μ' ένα Τούρκο αγά της περιοχής για κάποια διαφιλονικούμενα κτήματα και αναγκάστηκε να καταφύγει στην Κωνσταντινούπολη. Λίγο προτού εγκαταλείψει την Πελοπόννησο κι ενώ καταδιώκετο από Τούρκους οπλοφόρους, φέρεται να τους είπε: «Άιντε ρε και πού θα μου πάτε! Θα ξαναγυρίσω πάλι ή δεσπότης ή πασάς και τότε θα λογαριαστούμε!»

Στην Κωνσταντινούπολη γνωρίστηκε με τον Παναγιώτη Αναγνωστόπουλο, ο οποίος τον κατήχησε και τον μύησε στη Φιλική Εταιρεία στις 21 Ιουνίου του 1818 με το συνθηματικό όνομα Αρμόδιος. Την ίδια περίοδο έγινε αρχιμανδρίτης από τον πατριάρχη Γρηγόριο Ε'. Από τη στιγμή που έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρείας, ο Παπαφλέσσας αφιερώθηκε ψυχή τε και σώματι στην υπόθεση του εθνικού ξεσηκωμού. Παρορμητικός και ενθουσιώδης, ταξίδεψε γι' αυτόν το σκοπό στις παραδουνάβιες ηγεμονίες και άλλοτε με ψέμματα και άλλοτε με αλήθειες κατάφερε να ενθουσιάσει και να παρασύρει πολλούς Έλληνες. Δικαιολογημένα κάποιος βιογράφος του του έδωσε το όνομα «μπουρλοτιέρης των ψυχών». Η τακτική, όμως, που ακολούθησε, θεωρήθηκε από ηγετικά στελέχη της Φιλικής Εταιρείας επικίνδυνη για την αποκάλυψη των σχεδίων της και αποφασίζεται να σταλεί στον Μοριά, όπου οι συνθήκες ήταν ευνοϊκότερες για οργανωτική δράση.

Στις αρχές του 1821, με έξοδα του Παναγιώτη Σέκερη, έφτασε στην Πελοπόννησο, εμφανιζόμενος άλλοτε ως πατριαρχικός έξαρχος και άλλοτε ως εκπρόσωπος της ανωτάτης αρχής της Φιλικής Εταιρείας. Στη μυστική Σύσκεψη της Βοστίτσας, όπως ονομαζόταν τότε το Αίγιο (26-30 Ιανουαρίου 1821), στην οποία πήραν μέρος εξέχοντα μέλη της Φιλικής Εταιρείας, ο Παπαφλέσσας επέμεινε στην αναγκαιότητα άμεσης έναρξης του Αγώνα, βεβαιώνοντας ότι θα τον ενίσχυε αποτελεσματικά η Ρωσία. Οι πρόκριτοι και οι αρχιερείς δεν πείστηκαν από τα λεγόμενά του και η σύσκεψη διαλύθηκε άδοξα. Οργανισμένος, ο Παπαφλέσσας έφυγε για τη Μάνη, όπου συναντήθηκε με τον Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη και τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Στις 23 Μαρτίου συμμετείχε με πολλούς Μοραίτες καπεταναίους στην απελευθέρωση της Καλαμάτας. Από εκείνη τη στιγμή, ο Παπαφλέσσας φορά τη στολή του πολεμιστή. Όπου περνά, ενθουσιάζει και ξεσηκώνει τους Έλληνες. Κλείνεται να πολεμήσει στο κάστρο του Άργους και ύστερα παίρνει μέρος σε πολλές μάχες (Δερβενάκια και άλλες μικρότερες).

Τον Δεκέμβριο του 1821 έλαβε μέρος στην Α' Εθνοσυνέλευση της Επιδαύρου και το 1823 στη Β' Εθνοσυνέλευση του Άστρους. Στις 27 Απριλίου του 1823 ανέλαβε το Μινιστέριο (Υπουργείο) των Εσωτερικών και την 1η Ιουλίου του ίδιου χρόνου και το Μινιστέριο της Αστυνομίας. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, παρά το γεγονός ότι ήταν παλιός συνεργάτης του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, βρέθηκε στο αντίπαλο στρατόπεδο. Οι ένοπλες συγκρούσεις του με τους Κολοκοτρωναίους αποτελούν μελανή σελίδα στην όλη δράση του. Εν τούτοις, μόλις πάτησε το πόδι του ο Ιμπραήμ στο Μοριά το 1825, πρότεινε την αποφυλάκιση του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και άλλων αντικυβερνητικών αγωνιστών, ενώ ο ίδιος όντας ακόμη Μινίστρος των Εσωτερικών και της Αστυνομίας ξεκίνησε για τη Μεσσηνία για να χτυπήσει τον εισβολέα. Ταμπουρώθηκε στο Μανιάκι, με την απόφαση να νικήσει ή να πέσει. Στις 20 Μαΐου δέχθηκε επίθεση από τις υπέρτερες δυνάμεις του εχθρού κι έπεσε ηρωικά μαχόμενος, ύστερα από οκτάωρη σκληρή μάχη.